

V Ý R O Č Í - J U B I L E E

EVA LISICKÁ (* 24.1.1947, BRATISLAVA) - MALÁ VELKÁ ŽENA

Je pozoruhodné, že zatímco v české lichenologii bylo zastoupení ženského prvku spíše výjimkou (navíc často efemerní), na Slovensku ženy hrají nepřehlédnutelnou roli a od nestora slovenské lichenologie, jehož výročí jsme vzpomínali před 2 lety, přebírají štafetu již v druhé generaci.

Eva Lisická spolu s Vilmou Grünwaldovou byly prvními žačkami Ivana Pišúta, Univerzitu Komenského absolvovaly v roce 1970; Eva s diplomovou prací zaměřenou na bioindikaci dusíkatých emisí. Po ročním působení v SNM nastoupila jako interní aspirantka na katedru botaniky Přírodovědecké fakulty UK, kterou zakončila v r. 1979 československou monografií č. *Umbilicariaceae* (publikováno v r. 1980). To již od r. 1976 pracovala krátce na Ústavu experimentální biologie a ekologie SAV, pak 13 let v Bot. zahradě UK jako věd. pracovnice. v r. 1989 se vrátila do Přírodovědného múzea SNM, kde vystřídala svého školitele, který přešel na půdu SAV do Botanického ústavu. Po deseti letech aktivního působení v SNM (m.j. uspořádala několik výstav, z nich jedna speciálně zaměřená na lichenologii „*Lišejníky – ohrožené partnerstvo*“ (1999) měla reprízy v několika slovenských muzejích; vedle toho pečovala o sbírky lišejníků a mechorostů) posílila v roce 1999 oddělení nižších rostlin BÚ SAV.

Eva je autorkou 2 monografií, 9 kapitol v knihách a více než stovky vědeckých a odborných článků. Ve své publikační činnosti se kromě bioindikací (často společně s I.P.), floristiky (např. V. Fatra, Slov. kras, V. Tatry), chorologie vybraných taxonů (např. rod *Hypocenomyce*) a taxonomie věnovala i ochranné problematice. Je spoluautorkou několika verzí seznamu (checklistu) a červeného seznamu lišejníků Slovenska, ale také se podílela na tvorbě slovenských jmen těchto organismů.

Publikovala sama nebo s dalšími spoluautory (vč. zahraničních) několik nových druhů lišejníků nejen pro Československo a Slovensko (zajímavý je nález 3 nových druhů z lokality v rámci areálu SAV) ale i další země (např. Ukrajinu).

Životním a vpravdě osudovým opusem je komplexní zpracování lichenoflóry Tater (2005). Na tomto díle, které se rodilo dlouho a trnitě, nejlépe demonstrovala svoji zatvrzelou povahu. Cestu, kterou (by) mnozí dávno vzdali, dotáhla díky buldočímu úsilí do vítězného konce. Objemný svazek (přes 400 str.) zahrnuje téměř 1200 druhů lichenizovaných hub vč. hub lichenikolních s kompletní excerpací publikovaných údajů a exsikátových sbírek. Každý taxon je krátce charakterizován stanovištní ekologií, výškovým rozšířením a celkovým areálem. Za toto dílo byla v r. 2006 oceněna pamětní Holubyho medailí SBS.

Naše Evička (prof. Poeltem nazývaná Lisička) ovšem navenek svoji podstatu velmi úspěšně maskuje. Na první pohled velmi tichá bytost, nejvíce spokojená mimo pozornost ostatních, skvěle však dokumentuje pravdivost přísloví o tiché vodě nenechávající v klidu nejen břehy. Takovou osobnost ctitelé samorostů oceňují (i když, pravda, nadřazení ne vždy hoří nadšením). Lichenologové jsou zvyklí na tvrdé substráty – musejí mít ostré nástroje, mívají však často také tvrdé hlavy (a jejich vedoucí to vědí – zvláště když jsou lichenology). Cílevědomost, jasná představa vlastní cesty doplněná zatvrzelostí, která se ještě upevňuje při ne zcela jednoznačném přijetí okolím, to je vlastnost, kterou by málokdo u této drobné a fenotypově nesmělé ženy předpokládal. Neskrývá však pochopení pro to, co má ráda: přírodu a přírodniny (na nejvyšším piedestalu stojí mačičky), cestování spojené s gurmánstvím, kterému se ostatně věnuje i při vlastních kulinářských aktivitách. Nesmíme ovšem zapomenout na smysl pro humor, jehož je často sama i původcem (včetně někdy značně sarkastické podoby). Děkujeme životu, že nás svedl dohromady a těšíme se na další společnou práci a mnoho příjemných chvil. Milá Evičko, přejeme dobré zdraví, náladu a stálou radost ze života!

J. Liška a A. Lackovičová